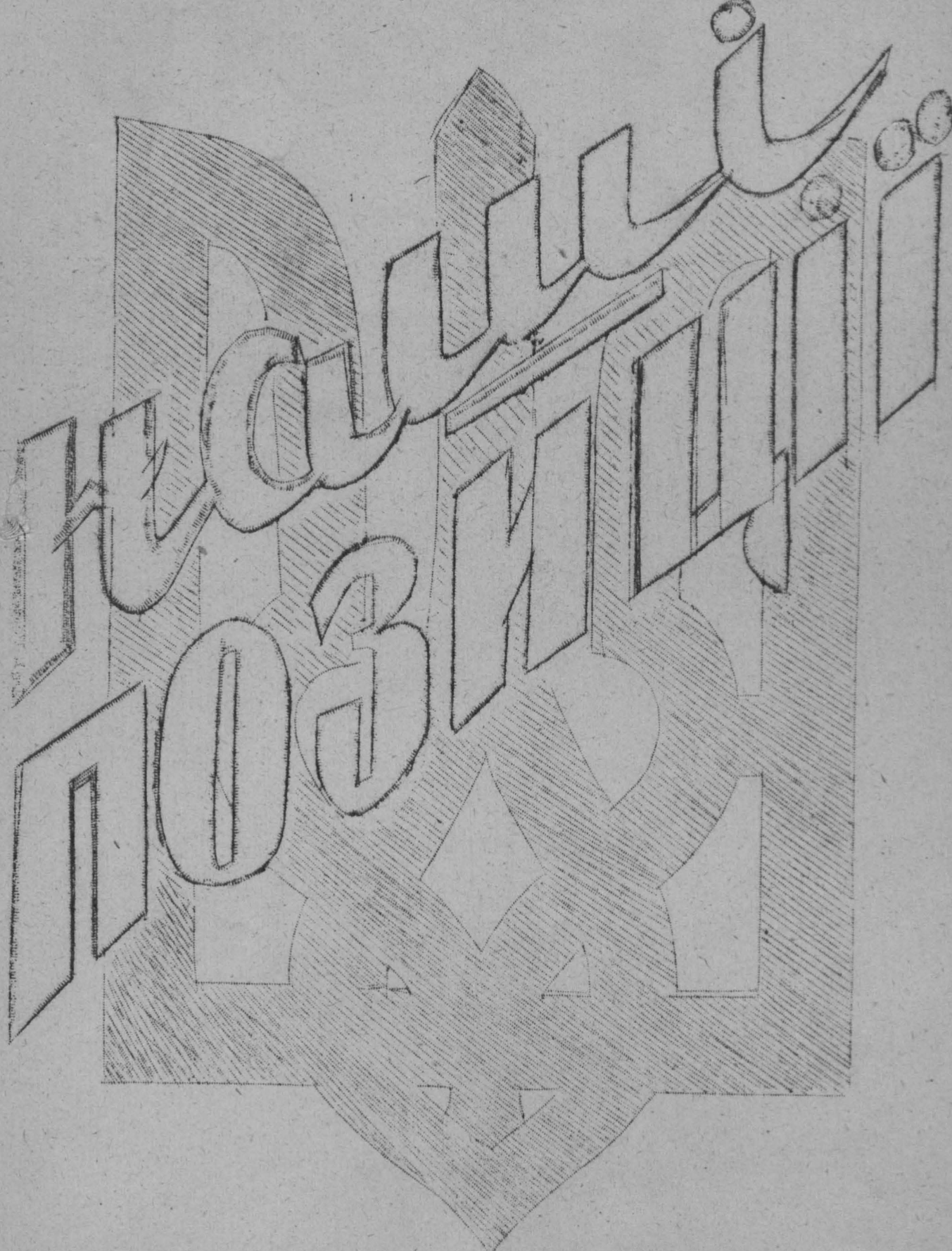

2465

СВОБОДА ! НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ! ДЕРЖАВА !

УКРАЇНСЬКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕСПУБЛІКАНСЬКА ПАРТІЯ.
/У.Д.Р.П./

1945 р.

УКРАЇНСЬКИЙ
Ь.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

I.

Т е з а, яку висуває само життя в нашій /українського народу/ історичній боротьбі за незалежність, т е з а, яку висуває життя сь о г о д н и - в т и м х а о с і, ім"я якому "українські політичні сили", та в цім моменті ревізії, усвідомлення помилок і підготовка до чину з а в т р а, з в у ч и т ь к а т е г о р и ч н о:

а/ Ніяка боротьба за Українську Державу по вчорашньому - н е м и с л и н а.

Ніякі групи, секти, політично-збочені різні українські "Ку-клукс-клани", які по одинці які здохли складені, а тим паче поодинокі, навіть найгеніальніші, але розпорошені особи, Української Держави не виборять і не збудують.

Ніяка т.зв. "консолідація", механічне з'єднання неповновартісних, збанкрутованих, політично неписьменних одиниць, справи не зарадить.

б/ Українську Державу виборе й збудує лише український народ КЕРОВАНИЙ ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ /щодо свого ідейнополітичного рівня і масштабу/, ЗДИСЦИПЛІНОВАНОЮ, ДОСКОНАЛОЮ РЕВОЛЮЦІЙНОЮ ТЕОРИЄЮ ОГВРОБНОЮ ПАРТІЄЮ ЯК СПРАВЖНІМ АВАНГАРДОМ ВЕЛИКОГО НАРОДУ.

в/ Така партія мусить бути політичною партією - проводом народу і його чільною боевою армією - В ПОВНОМУ РОЗУМІННІ ЦЬОГО СЛОВА, ВІДПОВІДНІЮ ПО СИЛІ ДО ІСТОРИЧНИХ ЗАВДАНЬ І ГІДНИХ ПРОТИСТАВЛЕННЯМ ПОЛІТИЧНОМУ ПРОВОДОВІ ВОРОГА, зібравши в себе досвід, набутий за чверть століття українським народом обабч Збруча.

г/ Такий провід - такий пробоевий авангард нації - мусить бути виразником волі не запаморочених "великих одиниць" - отих "сочинителів" "абстрактних ідей" та псевдо-українських доктрин, не виразником волі збанкрутованих "вождів" та "філософів", а виразником волі українського народу, і носієм його конкретної життєвої ідеї.

д/ Така партія мусить бути не знаряддям до ведення міжособної безплідної дискусії про примат Духу чи Матерії, а знаряддям боротьби українського народу за свою Державу, організатором і стратегом тої боротьби в конкретних умовах, при конкретних об'єктивних даних.

е/ Така партія мусить бути носієм всеобіймаючої /а не "всеобіймаючої"!/ , воєвничої ідеології і то такої, що мала б коріння не в сфері "волюнтаристичних абстракцій" /типу ідеї світового комунізму, а чи "націоналізму ради націоналізму", "сліпного динамізму" тощо/, а в сфері волюнтаристичних, але земних прагнень українського народу, в сфері простих, але всесокрушаючих пристрастей того пограбованого народу, який хоче вибороти те, що є звичайне і нормальне, але чого він не мав.

Тобто, в основі ідеології мусить бути істина, що історичний процес то є не "боротьба світоглядів", а боротьба за існування, а відтак - боротьба за панування над матеріальним світом.

е/ І нарешті:

Така партія мусить мати за становий хребет не філософську доктрину, а політично-стратегічну доктрину вивершену високою ідейністю та незламною волею до боротьби за

свою ідею та її реалізацію.

Ідея, що мусить виладатися в три слова - СВОБОДА. НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ДЕРЖАВА. - будучи функційною силою партії і мас, однак не є вистачальною передумовою, щоб вибороти державу і здобувати її. А значить і не є вичерпною якістю партії, як проводу нації. Самої ідейності замало. Потрібне ще вміння. Державу бо виборі і втримав зрештою не так висока ідейність, а вже зовсім не філософський світогляд чи філософська доктрина, як досконала політична стратегія, що навіть ідеями диспонує як знаряддям, ставлячи їх на слугування меті.

Ось та теза, що її ставить життя, як першу і головну передумову успішного ведення і завершення наших /українського народу/ державницьких змагань.

Чи є ті реальні можливості, що гарантували б реалізацію цієї тези?

-Так. Є.

Нарід, що пройшов 25-ти літній суворий політичний вишкіл, не тільки дозрів до того, щоб мати гідний політичний провід, ідейно організований авангард, а й видав у вигляді безкінечної кількості високоякісних одиниць ті сили, що нині є розрізнені але що в масі своїй становлять той потенціал який авангард, не введений в дію досі лише тому, що процес не дійшов ще свого завершення і що до того не вибила була ще відповідна година.

Цей потенціальний авангард тепер чекає оформлення і керуючої волі, щоб перетворитись в авангард пробоєвий, грізний для ворога і гідний свого великого народу.

Організувати його і рушити до бою, започаткувавши тим новий і вирішальний етап наших державницьких змагань - то є завданням часу.

ІСПИТ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ АНАРХІЇ ТА СІЛОВІЙ ПЕРЕТВОРЕННИ - В СВІТЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНИЦЬКОЇ ПОЛІТИКИ

Іспит, що його складали всі українські політичні сили /всі угруповання/ за ці роки ідейного і фізичного походу на схід, - не складено.

Розрядка українського воєнничого націоналізму проширла для Великої України як постріл холостим набоем, без належних наслідків і відгуку. Кількість жертв складених на вівтар української державницької ідеї страшно непропорційна результатам. Іспит не складено!

Ось це той реальний і болючий факт, що є нині причиною стану депресії у одних, заломленості у других і шукання правильного шляху, так би мовити "генеральної лінії" і організаційних форм українського визвольного чину для третіх, найбільше волевольних, чесних і зрозумілих з приватних амбіцій.

Це шукання "чогось" є характерним і найбільше позитивним явищем в сьогодинній українській дійсності по цій бік кордону, і сподіваність - по той. Сподіваність, бо певні. Шукання правильної лінії, готує до наступного етапу боротьби, через усвідомлення помилок та їх засудження в минулому, - є запорукою того, що лінію ту буде знайдено.

Отже - іспит не складено.

Чому не складено іспиту, і як це розуміти?

Тому, що не вибороли Української Держави мілітарно? Ні. Цього ніхто й не вимагає, бо було б безглуздо ставити таку вимогу у вчорашній дійсності.

Іспит не складено тому, що всі політичні угруповання без винятку, що репрезентували собою зарубіжнську політичну школу та українську еміграційну, виявили себе як сили абсолютно нездатні для представлення української державницької ідеї в сьогодинній всеукраїнській дійсності; не здатні для організації народних мас в тій українській дійсності і мобілізації до боротьби за свою державу.

Модне з політичних угруповань не спромоглося поставити отой реальної і чіткої соціально-політичної і державницької концепції, ствердження історичного маяка, що був би дійсно символом нової епохи в житті нації і дороговказом, змобілізує народні маси до чину вчора, сьогодні і на майбутнє. Мало було сказати насамперед "Самостійна Україна". Треба було ще вкласти в цю форму конкретний і то не будьякий, а єдино сприйнятливий і правильний з погляду абсолютної близькості українського народу - отих "робітничо-селянських мас", - програмовий мобілізуючий зміст, що доводив би високий політичний рівень того чи того угруповання і породжував би віру в нього, як покликаний дійсно до історичної місії на провідницьку, авангардну роль. Тобто вздвигнути таку концепцію, що навіть після фізичного розгрому групи, жила б в масах і породжувала б нових своїх знаменосців. А вздвигнути її можна тільки на соціальній основі /яку так згнорували політ-містики/, обминаючи дразливі і непотрібні дискусії про "примат Духу чи матерії", коли дійсність вимагає боротьби за примат життя.

Це було б виграно на пройденим етапі, і це було б свідомством складення іспиту. Але... Український народ чекав отого "Месії" та так і не дочекався. На це не спромоглося жадне з політичних угруповань.

Тому що не хотіло? Ні, тому що не м о г л о, по своїй природі не могло, з деяких глибших причин в нім же заложених.

В цьому була ахілсова п'ята українського політичного чину в цілому. Стосується це як і тих, що ходили на Схід, так і тих, що не ходили, намагаючись будувати Українську Державу здалеку, впливаючи на той "Схід", що в особі українських робітничо-селянських мас наблизився до них кинений в Європу, і перед яким ті "творці української держави" засвідчили свою цілковиту безпорадність, мізерність, а водночас призириство і ворожість до того "Сходу".

Два українських світи - східно-український матеріалістичний і західний - ідеалістичний - зустрілися... Та так і залишилися двома окремими світами, з невагаченою, а ще безмірно поглибленою прірвою між ними. І те поглиблення було в найбільшій мірі вислідом політичного чину тих груп, отой, з дозволу сказати, "політики" отого попису кон'юктуристів і орієнтаторів між ними.

А найперше тому, що в основу тої "політики", того "політичного державницького чину" була покладено страшенно важлива "державницька" проблема: - що важлиша для українського народу нині - "ДУХ" чи "МАТЕРІЯ"? Ось де був центр ваги! Ось що було "всезобіймаючою" проблемою!

В цьому то і є корінь всього зла. Забагато було войовничого "Духу" і замало політичного розуму. Корінь той заложений в самій ідейно-політичній осередку тих угруповань, вишкочених безвідповідальними еkleктиками від філософії і фантастів, а то й недоумками від політики на придуркуватих концепціях "сліпого динамізму", "чину для чину", "стихийного сліпого буяння", "націоналізму ради націоналізму" і т.д., або ще й на апологетиці виссаного з пальця українського монархізму опертого на "рештки українського змоскощеного та сивого шеневого дворянства" - і зовсім не вишкоченого в політиці та не обізнаних з тим, в якій епосі вони живуть і що являє собою отой "схід" - ота Східна Україна в цілому своєму комплексі.

Згідно з усім тим вишкочом питання про політичне провідництво нацією не стояло, як про провідництво верхівки органічно зв'язаної з цілим, а стояло питання про волюнтаристичне "нав'язування містичної волі одиниць" тій нації, нав'язування "сліпого буяння" тих одиниць та групок "вибраних цілій нації, не вдаючись в те, що тая нація собою являє нині, що вона думає та що вона хоче. А так як самокритичного ставлення до себе і почуття міри в тій "апотеозі сліпого буяння" бракувало, і так як тих груп було кілька і кожна мала свою "містичну" "сліпу волю", що виключала інших, то це призвело до того хаосу який ми й маємо. І до тих вислідів що називаються "розбитим коритом".

Хаос цей знаменитий тим, що він був /і є! / війною всіх проти всіх війною в війні. І то українською "самоїдською" війною в війні імперіалістичних акул на наших землях. І може тому політичним угрупованням не було часу думати над всеукраїнськими проблемами, що вони були цілковито заабсорбовані тою проблемою міжгрупових стосунків, міжгрупової боротьби.

В кожному разі другою ахілсовою п'ятою /Ахілес правда мав лише одну п'яту уразливу, але українці довели, що уразливих п'ят може бути стільки скільки є нів/ була ота українська анархія в політичному житті і чині, анархія, що була вчора і що триває й досі, і що має симптоми надзвичайної живучості. І була та анархія /і є! / явищем хоч і прикритим, проте закономірним, як практичний вияв теоретично прищепленого українського націонал-анархізму, прищепленого як віспа його апостолом і батьком.

Слава Богу, що то здається прислужиться як інвазія, проти захоруння анархізмом справним, анархізмом ради анархізму. Та тільки це мало тишити, бо шкоду заподіяли українській справі тою анархією вчора тяжко направити. Український політичний рух зробив собі кепську марку, засвідчив себе перед цілою Україною / про це нам ходить більше навіть ніж про зовнішній світ / як рух нездібний не тільки розв'язати державницьку проблему у всеукраїнському масштабі, а навіть не здібний скоординувати дії між собою - між кількома угрупованнями - для цієї загальної мети.

Там де проблема боротьби за Державу / за державу багатомільйонного народу!! / підмінена проблемою боротьби політичних груп між собою "не на життя а на смерть", або ще й проблемою орієнтації "на дядю", - там годі сподіватися великого епохального чину, годі сподіватися позитивних наслідків, гідних провідної еліти великого народу.

Вислідом всього того ідейно-політичного хаосу та міжособної анархії сталося оте законне цілковите банкрутство, що ми його й маємо тепер.

Не збанкрутувало цілком тільки жбд живе революційне крило /охрещене іменем Бандери/, що хоч і не мало достатнього політичного впливу, але мало мужність і фанатизм зайняти гідну поставу підтримкою стихійного відруху мас проти обох інтервентів, організацією їхнього збройного спору обом імперіялістичним потугам. І тим надбало перед очима цілої України деякий політичний капітал, що однак не творить достатньої противаги всім недотягненням і помилкам.

Але при всіх тій і це крило підсічене загальним банкрутством, що тягне його як камінь на дно разом з усіма. Рента угруповань збанкрутувало цілковито, хоч і не хочуть того визнати, чи бодай усвідомити.

Здавалось би, що після всього прийшов час рішучої ревізії і радикального переорієнтування по всьому українському політичному фронту, користаючись з тої пазви, що зайшла зараз. Далекі минув такий час і пройшли такт події, що й найзеленіший мусів би дозріти вже. Та ба, все триває далі, ідучи по старій лінії, за законом сліпої інерції. Навіть землетрус спричинений падінням гітлерівської Німеччини, падінням націонал-соціалістичної імперії з усіма її ідейно-політичними атрибутами разом не в силі був тої сліпої української інерції спинити ані обрвати. Анархія триває. Про це свідчать нові "діла".

Боротьба за державу підмінена м і с т и ф і к а ц і є ю тої боротьби, а боротьба міжгрупова утотожнена з боротьбою за державу. І все те дірки від бублика не вартє, коли дивитись на все з республіканської площини, з отої всеукраїнської рівнини.

Спроби переборення цієї анархії були роблені ще до розпаду гітлерівської імперії. Життя висунуло тоді кличі про потребу творення єдиного національного революційного фронту, консолідації всіх українських політичних сил. Але в тих сил до того не було доброї волі. Хоч тоді то було кричущою потребою.

Тепер робляться спроби в тій же самій плані, але так само не має до того доброї волі. Та й нема тепер в тому потреби - в такій механічній консолідації, чи то пак "солідаризації".

Коли до розпаду Німеччини, у тій політичній кон'юктурі це було потрібне і могло дати позитивні наслідки в інтересах цілого українського народу, то тепер це не потрібно і саме в інтересах того ж українського народу.

Консолідація всіх груп була доцільна ДО банкрутства, і зовсім шкідлива буде ПІСЛЯ банкрутства. В першій випадку навіть той хто мав поповану репутацію, миг її тим направити, а в другій - навіть той єдиний хто мав би добру репутацію, або принаймні не остаточно поповану, загу-

бити її і тим загубить шанси, що ще будуть потрібні в інтересах українського народу.

Хто не здав іспиту вчора, той уже його не здасть, ani по одинці, ani об'єднавшись до купи. Можна справді щиро перебудуватись, але не можна змінити зароблену репутацію. Відмежуватись від вчорашнього і перекопати в тому світ -- то для збанкрутованої фірми складна дилема. А ще складніша дилема -- прийти знову на Україну і не бути там взятим в багнеті самим же українським народом.

Отже, таки, -- що з воза впало, те пропало. Це що до політичних фірм.

Пробі!.. Уявляємо який шалений опір викличе така одверта і прямолинійна критика у тих, кого вона стосується. Ми це знаємо. І було б дивно, як би вона не викликала. Про те ж і мова весь час -- про наше "саможерття", яким ми підмінили боротьбу за державу. І як що ми й зможемо з рештою створити "єдиний фронт", то в чотирьох проти п'ятого.

Тим часом, той, кому справді дорогі інтереси нації, той не боїться і не мусять боятись навіть найсуворішої критики, а надто самокритики. Мужність і суворість до себе -- ознака чесних і високодейних. Ознака повликаних долею до історичної місії і чесно виконуючих ту місію. Хто не робить -- той не помиляється. Лиш треба вміти усвідомити помилки і вміти виправити їх вчасно, ретуче і одверто.

Один з "теоретиків" вчив в таких випадках "розправлятись з своїми теоретичними противниками ножем". Це засовно було добре і практиковано інтенсивно на самих собі з устєю силою "сліпого динамізму". Ну і що ж??!

Окажується -- легше всього орудувати ножем, але від цього розуму не прибуває. Особливо коли орудувати ножем проти своїх же "інакомислящих", -- це найменше і найпростіше. Тільки ж цілі системи побудовані на такій засаді взаємовідносин в собі, скрачували. І італійський фашизм; і німецький націонал-соціалізм. На це приречений і і більшовицько-російський фашизм. Останній цей ножовий принцип ввів у себе в закон. І як хто що й мав право вважати цей принцип за найбільший первень своєї ідеології -- то це більшовизм. Але ми його перевищили. Більшовизм бо, як партія високого політичного хисту, в стадії боротьби за "торжество революції" не вливав цього аргументу до тих противників, які хоч і були теоретичними противниками, але йшли до тої ж мети до соціальної революції і повалення царату, а значить дяти воду на той самий млин. І тільки коли захопили владу, тоді вдалися до цього аргументу, як найпростішого.

Отже, -- для багатьох нині стоїть складна дилема і треба суворой до себе самокритики, щоб знайти правильний шлях і стати на нього.

Шукати виходу з ситуації по лінії найменшого опору, в спосіб механічного об'єднання знецінених, дрібних якостей величин, -- то є величезна помилка. Хоч кількість, кажуть, і переходить в якість, але в даннім випадку сума сконсолідованих українських угруповань сьогодні не переступить якісно кожного з них зокрема. І коли вони по одинці не здали вчора іспиту на політичний провід нації, то не здадуть вони його і в купі тепер.

Який же шлях для всього справді ідейного, волевого, дієздатного, -- того, що становить собою справжній політичний актив нації, і то обабіч кордону? І яка генеральна лінія завтрішнього чину, на новім етапі українських державницьких змагань?

Про це вже сказано у вступі.

Шлях -- таки консолідація. Але не механічна консолідація збанкрутованих груп і сект, а ідейна і організаційна консолідація людей, на інших політично-програмових засадах і в тій самій формі, -- о р г а н і з а --

цяк я отого розпорошеного авангарду в ту згадувану форму, ім'я якій ПАРТІЯ. З прикметами не провінційної грушки, а всеукраїнської - своїми якостями і масштабом політичного мислення та чину - партії.

У нас ігнорували слово "партія", надавши йому окремого, сакраментального ніби змісту, киваючи на "партійництво", та "партійні програми".

То дивлячись як підходить до справи... Коли підходить не з філософських провінційних позицій "синого динамізму", а з державницьких позицій розумного чину, то тільки така форма може бути прийнятною - партія.

Не партія для партії, скажімо носій ідеології, в основу якої покладено хибну концепцію, що історичний процес ніби то є спричинений боротьбою світоглядів. А партія як авангард українського народу, яка в основу своєї воєвничої ідеології кладе залізну істину, що в основі всього історичного процесу лежить боротьба за існування, за відтак - за панування над світом особи і спільноти осіб, ім'я якої /спільноти/ в наш час є нація. Партія, яка ту боротьбу за існування і панування нації свавить своєю метою. Єдиною!.. Ніяке волюнтаристичне розмахування паперовими /і навіть реальними/ мечами цієї залізної істини не змінить. Америку відкрито раз і вже її не можна ані закрити ані заперечити. І немає в тім потреби, навпаки, - безхребетній ідеології ми мусимо ставити ідеологію з реальним залізним хребтом.

Отже, те що нам потрібно - це партія і те така що своєю ідейно-політичною основою /підкреслюємо-політичною/ і організаційною структурою здатна вмістити в собі на одній площині /ім'я якої державницька ідея/ і представника вчорашнього "ідеалістичного" світогляду - ентузіаста наших державницьких змагань, і такого ж ентузіаста - представника "матеріалістичного" світогляду. І не зударити їх лобом, а виковувати з них носіїв нового воєвничого українського світогляду, і насамперед - нашої воєвничої боевої ідеології.

Не релігійна каста бо виборє державу, а політична партія, об'єднуючим циментом якої має бути не релігійна приналежність, а ідея, що вміщується в трьох словах, загальнообов'язуюча і надрядна, як надрядною є держава над усіма сектами, церквами і соціальними групами та класами.

Наше лихо не в тім, що Україна мала багато партій, а в тім що вона не мала і не має жадної справжньої партії з усіма відповідними до завдань і до духу епохи прикметами, - партії не авангарду класи, на авангарду якоїсь соціальної групи, а авангарду цілого українського народу. І не було для того передумов.

Поки був народ роздираний з середини цілою сумою протиріч і насамперед протиріч соціальних /навіть обминаючи те, що він стояв на низькому рівні політичного розвитку/- годі було сподіватися на єдиний національний провід. Можна тут скільки завгодно розмахувати паперовими мечами проти такого - ах! - ах! - "матеріалістичного мислення", - від того нічого не зміниться. Самої волі одиниць замало, щоб впливати на історичний процес.

Сьогодні ж ті передумови на Україні створені. Створені самими ж ворогом, в наслідок всіх кривавих вивіскцій пророблюваних над українським народом протягом чверть століття. Передумови ці полягають в тім, що український народ уже не є роздираний соціальними протиріччями/конгломерат, а являє собою соціально-одноцілну, монолітну масу з єдиним знаменником - безправ'ям, злиднями, і глибоким внутрішнім протестом проти існуючого порядку речей.

Єдність соціальних інтересів, а значить і єдність і н т в р е с т і в і д е й н о - п о л і т и ч н и х є тою прикметою, що відрізняють сьогоднішній український народ від учорашнього. І ось цим він є цілком приготований до того, щоб бути очоленим і веденим єдиним національним /народним/ провідом і такого майдану як було сказано.

Але той провід мусить, будши вірним і логічним вивершення нації, пам'ятати таких шість моментів:

1. Використовуючи внутрішні протиріччя в СРСР і будуючи на них свою тактику, пам'ятати, -- що ті протиріччя є однаково діючими як проти системи більшовицької, так і проти кожної, яка буде негодна їх розв'язати.

2. Український народ є реаліст і декларанцем про абстрактні ідеї його можна зворушити, але ніколи не можна все штовхати до чину. Натомість його /як і всі інші народи там/ можна штовхати до фанатичного чину життєвою його проблематикою.

3. Український народ є політично дозрілий, народ, де немає неписьмених в широкому розумінні цього слова, і хоч є в положенні "смерда", але ним не є, і прекрасно орієнтується в усіх "вождях" і "визволителях" після перейденого вишколу.

4. Український народ з причини соціального і світоглядного порядку ніколи не прийме отого націонал-анархізму, отого "сліпого бунту одинок" в донцовській і поцівній редакції. Особливо сьогодні -- після німецької та більшовицької практики, після гитлерівської " нової Європи" та сталінського "світового комунізму", ніякі абстрактні "ідеї" не викличуть ніякої реакції крім сказаного опору.

5. Український народ не шукає дороги назад, а лише вперед. Шукає досконаліших і найвигідніших для себе форм державнополітичного устрою який би виріс з тих передумов, що існують, без повороту до капіталістичного чи феодального закріплення мас. Тож більшовизм треба вальити не контрреволюцією, а революцією, проти якої більшовизм був би вже сам контрреволюцією.

І нарешті 6-те. Центр ваги української державницької проблеми лежить не в сфері філософії, а в сфері політики.

Та партія, яка врахує все це, як і всі інші, не менш важливі, моменти специфічної східно-української дійсності і зможе дати з тим усім раду.

Та партія, яка зможе, вивчивши всі протиріччя в таборі ворога, застосувати в боротьбі з ним його ж методи і його стратегію,

та партія яка зможе представити ідеології ворога свою справді войовничу ідеологію, висунуту просту, реальну і водночас досконалу, що виткала б існуючих на сході передумов, соціально-політичну konceпцію і в боротьбі за неї застосувати першокласну політичну стратегію --

може претендувати на роль політичного проводу нації.

Отворити таку партію -- це значить об'єднати народ /а не політичні угруповання/, це значить загатити прірву між "Сходом" і "Заходом", перекинути міст через ту прірву, вириту ворогами і поглиблену "друзями", і покликати до чину той всеукраїнський авангард, що єдиний зможе і мусить виконати історичну місію.

Народження такої партії знаменуватиме собою перехід від українського націонал-провінціалізму до всеукраїнської національної проєктної політики.

О В Г Р У Н Т У В А Н Н Я
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ, ДЕРЖАВНИЦЬКОЇ КОНЦЕПЦІЇ
У. Д. Р. П.

/Читай окремо видану "Соціально-політичну
конституційну ПРОГРАМУ У. Д. Р. П."/

Не "хотиння безмістове і безрозсудне", а конкретно сформульована мета, чітко означена і підперта прагненнями цілого українського народу форма і зміст Української Держави в республіканській і демократичній формі, а разом з їм стрижнем та рушійною підмогою партії. Це ж є її ідея.

Смислом ця мета і ця ідея вкладається в три слова:

С В О Б О Д А І Н Е З А Л Е Ж Н І С Т Ь Р Е С П У Б Л І К А І

Докладно і вичерпуюче суть цієї формули викладена в конституційній програмі У. Д. Р. П.

Ця концепція сперта на існуючі реальні передумови, тримається на об'єктивних основах і не є ані ультра-революційною "волюнтаристичною" абстракцією, ані, навпаки, реакційним плодом фантазії тих, що стоять збоку новими в середовищі.

Ми — український народ — не шукаємо шляху назад, не шукаємо шляху в небеса. Ми торуємо шлях вперед. Спроєктована форма української держави, рівно як і концепція соціально-політичного устрою в ній — це є той шлях вперед, єдино правдивий крок на широкий історичний шлях.

Реальні основи її криються не тільки в нашій хотині, а в створених соціально-економічних та політичних передумовах, та й в низці передумов інших, створених за чверть століття на теренах Східньої України.

Передумови ті криються як в економічній структурі та її розвитку, так і в психології мас та їх інтелектуальному рівні. Це — перше. А друге — передумови ті криються в глибоких соціальних та політичних протиріччях між народом та наміреною утворенням державно-політичною чужою системою, між людиною та тоталітарним режимом, — протиріччя, які безсумнівно не годен розв'язати і не може розв'язати, бо то було б самознищенням; не хоче розв'язати з причин засадничого порядку, вирішальних для його /більшевизму/ буття.

Шлях до їх розв'язання може бути лише один, і цей шлях накреслений нами. Добровільно більшевизм на цей шлях ніколи не стане, бо це було б самознищенням. Тож досягнення мети можливе лише порядком революційним.

Сила нашої концепції полягає в тому, що вона є не тільки абсолютним запереченням більшевизму, як політичної системи, а й запереченням більшовизму, як системи соціально-економічної, і то заперечення не бразою, а мотивованою антитезою, що корінним виросла з нього ж.

Як антитеза ідеальної точності, будучи сперта на згадувані передумови і на прагнення та настрої народних мас цілого концтабору народів іменованого СРСР /тих мас, що поставили і сиріпили більшевизм і що вони з його й розвалять/, — ця концепція соціально-політичного та національного переустрою /і то не тільки для України а й для всіх народів того концтабору/ є діаметральною протилежною концепції більшевицькій, що силою впроваджувана як т.зв. "соціалізм", а саме:

Більшевизм ґрунтується на засаді творення безкласового /вирішне о д-и о к л а с о в о г о/ суспільства в спосіб перетворення всіх суспільних

категорій в одну класу неміждих пролетарів, позбавлених приватної власності і узалежнених тим від держави - роботодавця, і власника абсолютно всіх засобів виробництва, всіх ресурсів і всіх капіталів. Отже, робітники і селяне /після проведеної пролетаризації і перетворення селянства в аграрний пролетаріат/, і ремісники /так само переведені в категорію найманців без власних засобів виробництва - тобто спролетаризовані/, і інтелігенція - всі колишні суспільні категорії диспонували в большевицькій системі соціально-економічного устрою тільки робочою силою і були абсолютно узалежені від держави - наймача /капіталіста/.

Це державно капіталістична система, а суспільство ~~в ній~~ - однаково рівне, бо однаково бідне, однаково експлуатоване і однаково безправне. Одна урівняна в правах клас - клас найманців! Поминаючи те, що ця своєрідна і оригінальна "безкласовість" суспільства фактично йшла в парі з народженням нової паризитарної класи - експлуататорської класи - класи правлячих. Отже, ця "безкласовість" фактично викилася в форму двокласової структури суспільства: з одного боку класу підлеглих, класу "пролетаріїв", - власників лише найманої робочої своєї сили /це коцьосальна клас, бо вона є абсолютна більшість суспільства, ціле суспільство, спролетаризоване і підведене під один знаменник/, а з другого боку - класу правлячих, розбещений і необмежений володар всіх засобів виробництва, землі, копалин, снаги і самих душ цілого суспільства, яким ця клас - клас політичної плутократії - розпоряджає повністю, не питаючись ні в кого ані згоди, ані дозволу, і не резигнуючи ні з яких середників до найжахливішого терору і цинічного шантажування та провокацій включно.

Така структура большевицької плутократичної державної системи, що витікала з ідеології большевизму і переслідуваної ним мети, на слугування якій була поставлена держава і суспільство.

Вище згадувані засади й були перетворювані в життя цілих 25-років шляхом тяжких кривавих вивіскцій.

Ми стоїмо на засадах д і а м е т р а л ь н о п р о т и л е ж н и х большевицьких, а саме: ми стремимо теж до однокласового суспільства, але не до суспільства класи неміждих, а до суспільства класи і мущих. І то не в пропагандивнім проблематичнім "комунізмі", а на ділі, заперечуючи комунізм взагалі і категорично.

Большевизм ішов по лінії пролетаризації "непролетарських", "антагоністичних" клас, і то насамперед селянства. Ми йдемо по лінії, як що так можна б висловитись, "обурмуазнення" пролетаріату, всього отого спролетаризованого силоміць людського загалу. Нехай комсв'ятош не лякаються цього терміну, як "контрреволюційного"; нам менше всього ходить про цих майстрів од політичної спекуляції. На "страшних" словах, - з подальшого буде видно, що зміст цього слова у нас більше революційний своєю суттю, аніж цілий теперішній большевизм, і проти якого цей большевизм є сам контрреволюцією.

Отже, якщо за марксістською теорією та всією марксо-ленінською наукою різниця між пролетаріатом і класом власників полягає в тім, що пролетаріат не володіє засобами виробництва, а лише своєю робочою силою, яку й продає за мізерний заробіток, дістаючи не повну оплату, то ми стремимо до такого порядку, при яким пролетаріат

володіти всіма засобами виробництва, і то не в теорії або в пустих казуїстичних большевицьких гаслах, а конкретно, ставши з пролетаря співвласником всіх засобів і об'єктів виробництва й усіх прибутків, як акціонер. /Читай налу "Соціально-політичну, конституційну програму"/.

В такий спосіб, перейшовши з класи наймитів до класи власників, українське робітництво перестане бути "пролетаріатом" і "люмпепролетаріатом" засадниче і фактично, на зло всім теоретикам і спекулянтам на "пролетаріаті". Уявляємо сказану лоть комуністичних клікуш, замоханих в марісо-ленінський політ-економії. Ах-ах! А хто ж тоді робитиме світову "комуністичну" революцію? А хто ж тоді буде носієм марісо-ленінської доктрини?!

Нічого, носієм цієї доктрини будуть і далі вони ж - комуністичні клікуш і єродиви, і ком-спекулянти, що з "інтересів пролетаріату" зробили собі коника до влади і світової диктатури. Вони зробили з "пролетарія" культ. Їм бо залежало на "світовій революції" в ім'я своєї /а не пролетаріату/ диктатури. В ім'я своїх кастових забіганок їм залежало на експлуатації затурчаного робітництва, в ім'я тих же забіганок їм залежало на власному добробуті. Вони брали собі оту "додаткову вартість" оту не оплачену кривавицю трудящих для себе і для ведення своїх світових інтриг, для своєї загарбницької, червоно-імперіялістичної політики і практики.

Їм залежало на "світовій революції". Але при чім же тут українське робітництво і цілий український народ? І Нам немає діла до тих усіх ком-святос і єродивих. Немає нам діла і до того цілого "світового пролетаріату" як було йому діла до нас, коли ми потерпали і вигидали в ім'я якогось його інтересів, жертвуючи всім - життям, добробутом і частин своєї дитей.

Отже, ми стоїмо на засадах перетворення пролетаріату з класу неможлих в класу власників - раз.

Вдруге:

ми стоїмо на засадах повернення спролетаризованому селянству прав власності на землю і на всі здобутки на ній.

Врештє:

ми стоїмо на засадах повернення ремісництву права на вільний труд, права на вільний вибір професій і на свободу ремесел, в основі якої лежить право на приватну власність.

Четверте:

так само щодо інтелігенції /Читай "Конституційну програму УДРП/.

Стоючи на засадах такої організації суспільства, сформованої на загальне збагачення і вирівнювання всіх соціальних груп на основі права на труд, на всі засоби виробництва і на прибутки, ми однак проти ненормального зосередження капіталів в одних руках. Через те маси накопичення капіталів мають регулюватися спеціальним законом, аби запобігти створенню ненормальних соціальних контрастів і соціальної крайньої нерівності. Нерівність же, яка витікає з нерівності людських здібностей і працездатності, визнаємо за нормальне і законне явище.

Домінантою в такому суспільстві мусить бути держава, як чинник, з міцності і сили якого зацікавлені всі члени суспільства.

Отже, ми стремимо до знищення класових протиріч /а не протиріч в ступені заможности/ і створення "однокласового" суспільства не через пролетаризацію і партеризацію, а навпаки - через переведення всіх членів суспільства в категорію власників, через надання їм права на

приватну власність і уможливлення реалізації тих прав самим соціально-експлуативним та політичним устроєм республіки, відповідною організацією цього широкого господарства країни.

І во буде одна і одна класа - власна приватних власників, а ім'я тій класі т р у д о в і й н а р о д, де перебувають уже не соціальні, а суто фактові окремі категорії: посміжковці, хлібороби, ремісники, трудова інтелігенція, науковці, військові і т.д. Але всі ці категорії будуть об'єднані однією спільною властивістю: вони є власниками труда, всіх засобів виробництва, прибутків і всіх - трудом здобутих - багатств і капіталів.

Комуністичні свідомі визнають, що це є капіталізм. Ах-ах! Ну і це ж? Чиби й справді капіталізм? Дійсно, це має бути можна б назвати капіталізмом, але будемо чесні і скажемо, що якщо це й капіталізм, то не той як його дост. звичайно бачили і розуміли, а о с о б л и в и й, - н а р о д н и й к а п і т а л і з м. Та ба... Капіталізм, якщо вірити Марксові і його учням та й вчителю, - це система, де є класа експлуататорів кудиого труда, власників всього, і класа експлуатованих, нічого крім свого труда не маючи, одним словом - "пролетарія". Одні беззачемно багатіють другі безмірно убогають, - багатство одних намувається потом і сльозами других.

Якщо дивитися під цим кутом, то наша система не є ніяким капіталізмом, не є вона й соціалізмом, чи стим заблудлим соціал-комунізмом, стим зворі прищипаним "равн рідності", де "всі кожного по аммі, кожному по потребі". Стим лицемірною системою, де було запрограмовано і піддане контролю та "важкому плануванню" в селі - від розвитку труда, до регулювання освіти, ставних взаємин і мислення вільного, стим системи "розумноумовна" людини від усього, що вона має, усупіщення її, вистрипної її культури в ім'я чужинородної, синоміць - кров'ю і залізом - впроваджуваної інтернаціоналістичної доктрини.

Але наша система не є соціалізмом з засадничих ознак, як антитеза, а саме:

соціалізм марксистсько-большевицький виключає приватну ініціативу і вільну конкуренцію. Наша система кладе їх, як красунський камінь, в основу.

Соціалізм виключає приватну власність на засоби виробництва - ми її вваємо в основу, вводимо як закон, як право для всіх її навіть як обов'язок. Там. Ми не визнаємо пустої спекулятивної балаканини про "життя стало дучше, життя стало краще", про можливість. Ні, ми кладемо основу тої можливості приватну власність на засоби виробництва і право особистого збагачення через принаднення труда і ініціативи до тих засобів, разом з тим - недоторканість тої власності.

І те збагачення виводимо уже не як приватну справу особи, а як національний обов'язок тої особи, ідучи до заможної і культурної держави через заможного і культурного кожного члена суспільства.

Правда, в такій системі лідарям і політичним спекулянтам буде тяжко, бо тут уже спекуляцією на комунізмі в ролі агітпроців, коморганізаторів і т.д. і т.п. далено не пойдеш.

Коротше, ідучи по лінії інтересів здорового трудового елемента, ми переставляємо питання можливості з площини "може" в площину "мусиш", виповідаючи війну злидням і проголошуючи їх за найбільше національне зло.

Перехід до такої форми організації суспільства підготозив сам большевизм, що буде кінечністю чи хотів він того чи не хотів. В цім наша сила.

В цім усім викладенім ми є антипод большевизму і його "соціал-комунізму". Рівно ж як і антипод гітлерівського націонал-соціалізму. І якщо нашу систему назвуть злбно "народнім капіталізмом", ми не маємо нічого проти,

Отже, Українська Держава в нашій постановці складаватиметься з двох елементів: з соціального моноліту, ім"я якому український народ, і його політичної репрезентації, ім"я якій Д е р ж а в а. При чім не Держава як ідея, а держава, як апарат захисту і оборони прав особи і нації.

Держава як ідея - не є елемент, а є цемент.

Хто триматиме владу в тій державі? І яка то держава буде?

Держава буде демократична. Не інтернаціонально-демократична, а українська демократична. Щоб збагнути суть цієї нашої відміни демократизму, треба збагнути суть спроектованого соціально-політичного та національного устрою впливатиме й власність та відміна демократизму.

Хто триматиме владу в тій державі? Владу триматимуть ті, хто тую державу виборе, насамперед. Уповноважені і обрані для того народом за це. Вони з їхні нащадки в першу чергу, як справжня героїчна, духовна, волюва і розумова еліта українського народу. А разом з ними триматимуть владу і ті всі представники українського народу, що своїм чином здобудуть визнання цілого народу і тим самим дістануть від нього право на владу. /Про це докладніше дивись в іншому розділі/.

Згадавши про два елементи, з яких українська держава складатиметься, мусимо два слова сказати про те, який з цих двох елементів надрядний а який підрядний.

Всякі політмахери і псевдодержавники роблять з цього проблему. Ми з цього проблеми не робимо, бо нема з чого.

Для нас є один надрядний чинник - це н а ц і я і її інтереси у всьому комплексі - інтереси як внутрішнього так і зовнішнього порядку. А в поняття нації ми вкладаємо не псевдо-расовий, а етнографічний і насамперед державно-територіальний принцип, та ще принцип соціально-політичний. В ідейному ж відношенні - принцип вірності українській державницькій ідеї.

Але це вже стосується більше ідеології, про це читай окремо.

Ось, така, викладена у нашій "Конституційній Програмі" і підперта тут, концепція соціально-політичного державного устрою.

В цій концепції корніться й наша воєвнича ідеологія.

НАША ІДЕОЛОГІЯ

I.

1. Ми не боремося за жадну філософську світоглядovu концепцію чи систему.

Ми боремося за державу!

Все, що стоїть на цій основі, не залежно від його світогляду і релігійних переконань, і дією засвідчує співзвучність наших інтересів - все це з нами. Все, що вороже або пасивне - проти нас.

Це перший постулат нашої ідеології.

2. Перед нами не стоїть проблема "ДУХ чи МАТЕРІЯ?".

Перед нами стоїть проблема Нації. Проблема нашої свободи і незалежності. Проблема фізичного існування нашого народу в часті і просторі. І найперше проблема БУТИ чи НЕБУТИ нині. А звідси - ми встановлюємо не примат "духу" і не примат "матерії".

Ми встановлюємо примат себе, примат нації!

Це другий постулат нашої ідеології.

3. Відповідно до цього ми б'ємося з усіма політичними угрупованнями на Україні, що покладуть цей примат в основу, і ігноруємо всі ідеї, як апологетику анархії, збанкрутованого "орієнтаторства" та політ-кар'єризму.

Третій постулат нашої ідеології.

4. Ми боремося не взагалі за "державу ради держави", а за конкретну державу, як форму буття і самоствердження нації в реальних умовах і можливостях; не за вифантазовану "імперіялістичну" абстракцію - опостизовану фікцію, а за реальну, відповідну духові епохи і інтересам нації нині, - за таку, що виткала б з історичних та нині існуючих передумов, - наймодернішу й найпоступовішу форму держави, що забезпечувала б життя і повний розвиток духовних та матеріальних сил нашого народу.

5. Ніяка боротьба за Українську Державу в інших умовах без єдиного, повновартісного, всеукраїнського /своїм політичним рівнем і масштабом/ проводу, що ставив би собою справній авангард нації /народу/ і скоординував би всі її потенційні сили, - не мислима.

6. Тою силою є МІ - одиниці, що в цілому творимо велику пробоеву армію, ім"я якій п а р т і я, спаяна залізною дисципліною як авангард нації, - МІ, що бачимо зміст і ціль свого буття в бутті і тріумфі свого народу. В ім"я цього ми резигнуємо з своїх приватних інтересів в інтересах збірності. Інтереси народу - є наші інтереси.

7. Волюнтаристичне сліпе і стихійне "Х О Ч У" ми підпираємо глибоко-втрючим, на досвід і розум цілої нації спертим "М О Ж У" і скріплюємо залізним здисциплінованим, закоріненим в героїзмі, жервеності і вірності народом - "М У Ш У!"

8. Смеровуючи всі свої сили - сили цілої нації - на боротьбу за Свободу і Незалежність, в фазі цієї боротьби ми виключаємо будьяке саможерта за світогляд - боротьбу сект і груп між собою, - як виключається така боротьба в арміях, що боронять свою Вітчизну.

Політичне сектанство для нас - то є мати хаосу і анархії, і тим об"єктивно є агентурою ворога.

Провокації такої боротьби ми розглядатимем як зраду ідей - зраду інтересів цілого українського народу.

9. Анархічний "епоте́зі сліпого буння", "чинові ради чину", "сліпому-динамізмові одиниць" і всякому такому анарховолонтаризмові, насадженому апостолами націонал-анархізму, що підточує нашу єдність і сили, ми протиставляємо: -

організований динамізм мас і зрячий чин одиниць, що тими масами керуєть,
цільспрямований чин мас і цільспрямований героїзм одиниць, що ті маси ведуть,

апостолю організованості, трійці Волі, Розуму, і Чину в досягненні конкретної мети, ім'я якій Українська Соборна Суверенна Держава.

10. Націонал-анархічному "Я" ми протиставляємо дисципліноване національне "ММ", як суму наших "я" організованих і до одної мети насліданих. Егоїзм нашого "Я" спряється на героїзм єдності, творячи його як суму, як суму страшної потенціальної наснаги в стремленні до однієї мети. Тому -- між егоїзмом особи і збірним егоїзмом нації не мусить проходити навіть лезо бритви.

11. Апології невіри в український народ і зневаги до нього, як до народу "смердів", а також апології орієнтарства на "варягів" та "бівших людей", ми авангард тих "смердів" - протиставляємо свою погорду і зневагу. Ми навіть не ставимо цього питання на дискусію, бо само життя заперечило т апологетику і тих апологетів.

Безмежна віра в свій народ, в його сили й його якості основана на нашій вірі в себе, бо ми в його частка, пройшли з ним весь тернистий шлях і не заламались, і пройдемо шлях до трійці.

12. Національна дисципліна, основана на вірності ідеї, на свідомості і почутті обов'язку перед нацією,

національна солідарність, основана на розумінні єдності інтересів,

підпорядкування особистого загальній меті, реїгнація з приватних амбіцій і "принципів" в ім'я великого принципу нації, -

то є прикмети сильних розумом і духом, то є прикмети безоглядно вірних собі і своєму народові.

13. Ми не боремось за владу - ми боремось за себе, за націю, за наше фізичне й духовне буття.

Ми не боремось за владу - ми боремось за свою честь, здійснюючи місію покладену на нас історією в імені українського народу.

В ім'я цього ми вимагаємо від себе і від інших, незалежно від світоглядних і релігійних переконань кожного, жертвеності, товариської солідарності, героїзму і безоглядної бойової дисципліни.

14. Поки ми не маємо свого місця під сонцем - поки ми не маємо "своєї хати" - своєї Держави, - ми є ніщо, ми є підніжки і погній чужої "правди" і чужої ідеї. І вся геніяльність та найбільша філософська велич кожного з нас - то є нуль, коли вона не сперта на реальну велич нації.

15. Велич нації, самоствердження її тепер і в майбутньому, а не сама перед-одстоєння її фізичного організованого буття нині - є суть нашої ідеї.

Ця ідея проста, але вона є для нас найбільшою і найвеличнішою з усіх ідей на світі.

Вкладена в три слова:

СВОБОДА І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ! ДЕРЖАВА!

Всяк є основою і формулою всієї нашої войовничої ідеології.

II.

1. Не проблема "ДУХ чи МАТЕРІЯ" сушить нам мізок. Ми її скидаємо з рахунку і не будемо ламати тут списи, як Донкіхоти.

Ціла бо історія людства є не "боротьба світоглядів відколи людина стала мислячою істотою", а боротьба за існування а відтак - боротьба за самоствердження і панування над матеріальним світом. Це істина також обов'язкова для нас, як і стверджуюча наше право і нашу правоту в боротьбі за своє місце під сонцем. Істина ця залізна і ніхто тут не вудкриз америси. Тож:

Не абстрактні проблеми метафізики приковують нашу увагу, а життєва проблема нашої загроженої нації наша проблема - БУТИ ЧИ НЕ БУТИ.

Ось за це ми будемо вести спір з цілим світом, а не спір за те, скільки чортів може вміститися на вістрі одної голки.

Ми виголошуєм Б У Т И !

Ми виголошуєм Ж И Т И !

Ми знобілізуємо волю і розум, і - хист - все на боротьбу за це "бути", за своє місце під сонцем, - все на слугування цій найбільшій з усіх людських ідей - Б У Т И ! Бути в ім'я себе і в ім'я цілого людства.

На примат духу чи матерії хвилює наше серце, а примат нас як нації як особи в тій нації, загроженої фізичним, а не метафізичним, винищенням.

Бути ! Одстояти своє місце під сонцем і закріпити його за собою навічно ! І стати муром сплячих як криця одиниць в моноліт, ім'я якому нація, щоб об нього розбивалися всі темні сили заспанні на наше життя і на наше людське щастя.

Ось наша кривата, ясна і найшляхетніша ідея, перед якою блідне вся метафізика.

Б У Т И !

Сконкретизована ця ідея вкладається в три згадані вище слова.

Ці три простих слова так ясно полняті і осв'ячені нашою кров'ю, що зміст і вага кожного з них для нас вагають більше ніж усі філософські системи світу. В них сконденсовані прагнення і воля цілих поколінь, і наша воля, - і тим вони є найбільшою рушійною нашою силою. І в тим запорука отого нашого "Б У Т И !".

Вкладена в цих трьох словах ідея присвічує цілому народові, як маяк, в цій махливій кривавій поці. І тому от ця ідея є найбільшою єдиною для нас, як красугольний камань всієї нашої воєвничої ідеології.

До цієї ідеї достосовується наша політика. До неї ж достосовується наша етика, і наша мораль, і наш світогляд.

Ця ідея - то є наша правда, по за якою ми ніякої іншої правди не визнаємо.

Для слугування цій ідеї достосовується наша мораль, по за якою ми ніякої іншої моралі не визнаємо.

І в ногу з цєю ідеєю йде наша етика, по за якою ми ніякої іншої етики не визнаємо.

Абстрактні поняття про "добро і зло" ми піддаємо ревізії і за апробатора всьому ставимо нашу вірність ідеї. А вірність ідеї - то для нас означає вірність собі, вірність своєму народові.

2. Не примат духу чи матерії хвилює наше серце, а примат нас, як нації і як особи в тій нації, - наше буття, наше право на світ, на рівність з іншими.

Не тільки ми для світу, а й світ для нас! Цього ніхто не

хотів за нами визнати, спихаючи нас геть. Ми стаємо грудками за себе, за своє право на світ, на сонце і на своє місце під ним.

Ми є всебічно обдарована і не вичерпана нація. Нація, яка має ще влади в скарбниці вселюдських надбавь, але в силу перманентного гноблення не мала дост права і змоги не тільки на всебічне виявлення, але навіть на життя.

Тоді як інші народи Європи дійшли кульмінаційної точки свого історичного розвитку. Ми досі ще не могли забрати вповні слова, перебуваючи в стані підгорнених під ноги. І то підгорнених тими, хто не має вже чого до сказання, лише грубу фізичну силу.

Ми хочемо і ми мусимо перед історією і людством забрати нарешті слово. І ми його заберем! Ми мусимо вийти на історичну арену, в ім'я своєї і в ім'я цілої людності, стаючи в процес його /людства/ історичного розвитку поряд з іншими до історичного змагу, як рівний з рівним.

В цьому наша правда і наше право, і ми його підписуємо гідно.

Якщо ж в своєму нестримному гоні до життя, до виявлення і ствердження себе в часі і просторі, до увічнення себе в душі і в матерії, переслідуючи тільки свою мету - мету свого буття, - ми, як потенційно невичерпана нація, створимо цінності, що ввійдуть до світової скарбниці, - ми не заперечуємо, ми будемо з того горді.

І якщо з нашої культурної і духовної скарбниці будуть черпати інші, то це буде тільки ствердженням і тріумфом нашого егоїзму. Це буде тільки ствердженням нашої мези - не тільки ми для світу, а й світ для нас. Світ, в якому ми можемо утвердити себе, прикласти творчу свою силу і виявити себе у всій величч, встановлюючи відтак з ним своє безсмертя.

3. Ми не визнаємо абстрактних "вищих всесвітніх ідей", "всесвітньої правди", "надлюдських чеснот".

В р е х н я !

Немає ніякої "всесвітньої" правди. І нам це краще ніж будь кому відомо. А тому немає й ніяких "всесвітніх" ідей та "надлюдських чеснот".

Є лише ми і наша правда. Українська Правда. Скупана в нашій крові і обвита в нашій крові. По за тим ми не визнаємо жодної іншої правди, як не визнає вона нас.

Ми не визнаємо й ніяких абстрактних "всеоб'ємлючих" "вищих ідей", що підгорнули нас, роблячи нас погноєм в ім'я чужої правди, чужих тих "вищих" ідей.

В р е х н я ! Немає ніяких "всеоб'ємлючих" "вищих ідей!" Є лише чужі ідей. І ми їх заперечуємо.

Для нас є лише одна ідея - наша ідея. І вона є н а й в и щ а.

В основі її лежить наш егоїзм - егоїзм одиниць і спільноти, ім'я якій нація, але від того вона не маліє. В тому якраз її величч і мобілізуюча сила.

Егоїзм наш сягає навіть далі - не роблячи з ідей ціль в собі. Не ми для ідей, а ідея для нас, не ми в ідей а ідея в нас. Руханк нем як одиниць і як нація в ім'я свого "буття", в ім'я свого збірного егоїзму, уснашованого з молоком матері, вигартуваного в боротьбі і продовженого в наступних поколіннях, ми і що тезу підписуємо гідно.

І нарешті -

Ми не визнаємо й ніяких "надлюдських чеснот", крім тих чеснот - наших чеснот - це скриплюють і гартують нашу силу і ведуть до мети.

4. Цінність людей і всіх явищ на світі ми вимірюватимемо з ідек наших позицій, з позицій н а ш о ї правди.

Все добре, що для нас добре. І все зле, що для нас зле.
Той наш, хто з нами. І той ворог, хто-проти. Незалежно від його походження, коліру кропи і коліру шкіри.

І всі середники ми оцінюємо з цих наших позицій.

Патетичній декламації мрійників і духоборів ми протиставляємо конкретний чин воїнів.

Равликовій моралі святош і трусливих лицемірів - жорстокість і рішучість хоробрих, безоглядних заступників своєї правди.

Пасивному естетизмові євнухів - творчий реалізм будівників.

Мистецтву для мистецтва - мистецтво для ідей, для боротьби.

Романтиці споглядання і примирення - романтику руйнації проклятого і творення благословенного.

Мудрости фантастів - мудрість будівників, мудрість організаторів.

Анархії "надлюдей" - дисципліну простих будівничих, здібних в найбуденнішій праці рухатись до здійснення великої ідей.

Словесному волюнтаризмові "слухної волі" - чинний волюнтаризм здисциплінованого розуму і цілеспрямованої волі.

І нарешті: - фанатизмові Донкіхотів - фанатизм матерів, що захищають дітей, і дітей, що йдуть на подвиг за кличем своєї крові.

Саме з позицій цього фанатизму - з позицій своєї правди - ми й робимо і завжди робитимем оцінку та переоцінку всіх цінностей.

III.

Як і наша соціально-політична концепція, так і наша ідеологія, що найперше в тій концепції закорінена, у всій своїй повноті є запереченням і антитезою як соціал-більшевизму,

так і гітлерівського націонал-соціалізму,

так і рідного націонал-анархізму.

Ми заперечуємо їх і відкидаємо геть в цілості, не числячись з окремими деталями, бо й найпозитивніша деталь не вирятовує згубної цілості.

Перших два ми заперечуємо як ворожі нам, третій - як шкідливий.

Соціал-більшевизм - носій комуністично-інтернаціональної догми, - обстоюючи примат класи - класи "пролетаріату", встановив т.зв. "диктатуру пролетаріату" і заперечив таким чином цілий Український Народ, обезцінивши його і позбавивши праця на творення самостійної своєї національної історії нині і на майбутнє. І саме тому, що український народ є народ селянський, а селянство, мовляв, "дрібна буржуазія і антогоніст пролетаріату".

Впровадивши в дію свою доктрину - доктрину класової боротьби, - тобто боротьби "пролетаріату" з усіма "непролетарськими" класами, - більшевизм уже тим самим прирік українське селянство /а значить і цілий український народ/ на знищення. Поминаючи спеціальну, проти українського народу направлену т.зв. "ленінську національну політику" того більшевизму. Цю політику більшевизм переводив так само іменем "пролетарських класових інтересів" через "диктатуру пролетаріату", або ще "залізну диктатуру пролетаріату".

Але й не диктатуру пролетаріату встановив більшевизм, а диктатуру політичної інтернаціональної зграї та диктатуру її абстрактної і корстокої доктрини - т.зв. ідей маркса-леніна-сталіна, що нічого спільного, особливо з українським пролетаріатом не мала. В інтересах цієї зграї і в ім'я її доктрини були принесені в жертву інтереси всіх 150-мл.

цілих отих 100 національностей. В ім'я т.зв. "світової революції" і "світового комунізму". 25-років існування більшовицької системи - це 25-років кривавих соціал-експериментів в ім'я ідеї - фікс. Інтереси особи і інтереси цілих націй були потоптані. Прикриваючись гаслами про творення безкласового суспільства, більшовизм створив двошкласову, тоталітарну, державно-капіталістичну систему, спролетаризувавши селянство, зденаціоналізувавши нації, зрівнявши і узалежнивши всіх від держави - капіталіста, - в цілому перетворивши країну в велетенську касарню урівняних - тобто однаково бідних, однаково безправних і однаково стероризованих - людей, з касарняним стандартом життя і стандартом життя. Це - загал, маси, класа експлуатованих, ім'я який "советський народ". І як антогоніста цієї класи, більшовизм створив класу експлуаторів, класу правлячих, класу не продуцентів, а споживачів матеріальних цінностей і всієї отій "додаткової вартості", опираючись ними і свої добробут і свої забаганки та інспірації в ім'я своєї вирядної "світової диктатури".

Як аномальне і антилогічне явище, утримуване лише безоглядною жорстокістю і терором, більшовизм нарешті скаптулював, спустившись на галлях і перетворившись поаму в звичайний російський фашизм, типу гітлерівського.

Однак прикриваючись і далі гаслами інтернаціоналізму, більшовизм для зовні відомо веде стару лінію, як тактичну лінію, по відношенню до поневолених націй, спираючись старими гаслами про примат класи.

Примат класи - це вісь більшовицької ідеології.

Заперечуючи більшовизм разом з його ідеологією, ми встановлюємо примат народу. Примат н а ц і ї як цілості.

В цим діаметральна протилежність нашої ідеології. І в цим діаметральна протилежність її сили - те, що було силою більшовизму, стало його слабкістю, те, що було нашою слабкістю - стало нашою силою.

Двадцять п'ять років окупації й страшних вивісекцій уможливили вихід на арену нашої історії цього - загрозливого дня всякого окупанта фактору, народу як цілості.

Та цілість - то є спільнота людей однаково рівних та однаково бідних й безправних, узалежнених від чужої держави - капіталіста, від окупанта, поставлених до нього в позицію непримиримого антогоніста. Зіткнувшись з цим, ним же породженим фактом, більшовизм скаптулював в 1914 році й змінив курс, взявши ставку замість колишньої "класи пролетаріату" на "трудящих", тобто на цілий народ, на націю.

А так як тих націй в тюрмі ССРСР сконцентровано 100 й одна й всі вони поставлені в позицію антогоністичну, то він взяв курс на найбільшу - на російський народ, - зробивши йому поступки й привілей коштом інших 100. Але змінивши курс /від примату всесоюзного пролетаріату до примату російського народу/, більшовизм не змінив своєї природи; бо змінити свою природу, це значить заперечити себе, зійти зі сцени. Тож певніше, більшовизм під тиском обставин змінив тактику, а фактично став іграшкою непередбаченої небезпеки.

Ось так інтернаціоналістичний соціал-більшовизм опинився під загрозою ним же народного явища, так званого "безкласового суспільства", - отих соціальних та національних, породжених ними, протиріч між ними й цілим суспільством, діяння яких показало себе в 1941 році, але по-справжньому покаже завтра.

Так само як капіталізм в Росії, за словами тих же більшовиків, приготував свого могильщика в особі класи - антогоніста, так само й

більшевиам приготувив собі могильщика серед кожної нації в особі тої нації, зробивши в неї "суцільного" антагоніста. Суцільного - бо зрівняного соціального моноліта рабів, поставлений в однакове становище.

Відкидаючи примат класу, ми відкидаємо й "диктатуру класу", а надто диктатуру партійної касті, що спекулює інтересами й довірою тої класи. Нагадується, постановляючи примат народу, нації, ми однак не встановлюємо диктатуру нації і її авангарду - партії. Диктатуру ми розглядаємо /особливо таму як більшевицька/ як насильство незначної групи над абсолютною більшістю, як зло що має місце там, де точиться боротьба за сектанську догму, в якій протистає маса, абсолютна більшість народу, якому це догма чужа й шкідлива, ворожа.

Там же де де боротьба не за сектанську догму, а за інтереси абсолютної більшості, де правда й сила на боці більшості, тобто в державі тої більшості, - диктатура зайва.

Отже не система тоталітарна, не система диктатури, а демократична система народної влади, здійснювана представниками цілого народу, діюча не в інтересах секти а в інтересах спільноти.

Відповідно до всього ми відкидаємо й класову етику, й класову мораль, й класовий світогляд, класове мистецтво, виховання... - всі атрибути застаряного, а н т и н а р о д н ь о г о т.зв. соціал-комунізму. Бо насамперед ми відкидаємо його ідею - ідею "світової революції" та "світового комунізму", отих "загально пролетарських" ідеалів, як й всі подібні. Для нас немає жодних загально пролетарських ідеалів, ані всесвітніх, загально людських ідеалів - для нас є загально українські ідеали-ідеали українського народу. Коли ми їх не осягнемо, не може бути й нови про ідеї.

Всі спроби назвати нам оті "загальні" кінчались для нас трагедією. Ми їм виголошуем війну й завжди ставитимемо опір, в якій бш формі вони не були подані.

Більшевиам, доннайбільше спекулював цими "загально пролетарськими" та "всесвітньо-комуністичними" ідеалами, на історичній перевірці показав свою обидну суть, - виявилось, що він викинув поняття "народ, нація" й поставив "класу" лише для інших - для тих, хто підлягав поборенню й підкоренню.

Відкидаючи більшевицьку ідею, ми відкидаємо в першу чергу його /більшевицьку/ матеріальну основу - соціально економічний устрій. Ми, відповідно до нашої ідеї, прагнемо діаметрально протилежного /читай нашу "Конституційну Програму"/ найбільше відповідного й бажаного для нас устрою.

Такий устрій уможливлений сумою створених передумов, що і мусять бути скандалізовані українським народом як свій піт і кривавиця.

Так само, як соціал-комунізм, ми відкидаємо й фашистський націонал-соціалізм як в німецькій, так й в російській редакції. І то гамузом і без дискусії, бо не маємо до того ні охоти, ні часу.

Що ж до нашого рідного націонал-анархізму... Дещо вже сказано, але то не все.

Хоч наш націонал-анархізм не є явищем всеукраїнського порядку, а лише локального, але оскільки він намагався робити, як казуть, "погоду" в імені цілої України /і насправді зробив ту "погоду" політичну/, мусимо ще наświetлити свої до нього позиції. І не з метою війни з ним /ні ми далеко від водення "полеміки ножем", як то вчили апостоли того анархізму/, а з метою поставити на ноги те, що стояло на голові.

Ми проти апологетів безпредметного "волюнтаристичного сліпого буянства одинач", апостолів "війни всіх проти всіх", "чину ради чину". Проти ідеології рлобї як циганський коц, монтованої з цитат теоретиків від

анархізму, космополітизму, індивідуалізму, асоціалізму, егоїзму і альтруїзму, християнства і атеїзму... Проти шквани, де поплутано сатану з Богом, бандитизм з героїзмом, політику з донкіхотством, чорне з білим... Так ніби поставлено за мету проілюструвати оте діяльнічне вчення про "єдність протиріч", або заперечити Козьму Пруткову про неможливість "об'яяти неаб'ятнос".

Молоді ентузіясти, справдній високовартісний потенціал нації, пройшовши вишкіл на такій от "ідеології", вважалися до "сильного чину ради чину" і довели на практиці, що то є і чи можна з такою зарядкою братися до боротьби за Українську Державу - державу багатоміліонного народу.

Чому ми називаємо вчорашній націоналізм наш націонал-анархізмом?

А тому, що в основу його покладено "хотіння беззмислового і безрозсудне", "сліпу волю", "безмотивний чин", "сліпе буяння", "стихийний гнів в невідоме" і т.д. і т.п. - всі оті перші самовистаріальних надлюдь, всю оту електичну філософію донкіхотства, оте, тину "світової скарби", анархічне буяння невідомого до чого. А виражене все те абстрактним фєрверком про волюнтаристичний, всеоб'їмаючий український імперіалізм, як апотеозу "сліпого чину".

Як це називається?

Коли перечитуєш те все, то в кінці зриває питання: - а всеж такі, як же з Українською Державою конкретно?

І шимоволл само-собой приходить ота традиційна, безсмертна наша формула:

"А, якось то воно буде!"

Ні, ми проти. Сліпим динамізмом одиниць держави не вибореш і не збудуєш. Мало хотіти - треба вміти.

Сентиментальний анархізм провансальства і волюнтаристичний анархізм донцовщини - однаково шкідливі. І тому ми їх заперечуємо.

Як ми заперечуємо апологетів спекулятивного інтернаціоналізму з комуністичної нухи,

апологетів забрїжаного слав"янофільства, підхопленого "малоросійськими" недоумками, апостолами досталінської і сталінської см"ї братніх народів,

Так само ми заперечуємо тріскотливий, деклямаційний український нацїо-анархо-імперіалізм вифантазуваний поза часом і просторіною.

Во ми проти паперової Української Імперії - фікції, проти абстракції неродженої псевдо-політиками і псевдофілософами.

Ми за конкретну, реальну, реально можливу і в той же час повноцінну Державу Українського Трудового Народу.

Воно буде б швободи, коли б те "буяння" не було закорінене і не зайшло так далеко у вислідах, що їх часто простим оком і не побачиш.

Апостоли такого от "сліпого буяння" зігнували цїлий український народ, як народ "смердів", "ярбу", "масу" "попсований матеріалізмом гельветів і плебейів", замдрившиєя вбїти в ньому віру в себе, залопити йому почуття меншевартісности. З усього виходило, що українська нація вичорпується тільки кількома особами, "кастою кращих людєй" - отих волюнтаристичних носіїв сліпої, "всеоб'їмаючої" доктрини українського імперіалізму ради-імперіалізму.

А так як ті носії збанкрутували, то як же тепер бути?!

Нема нації, далєбї.

Абсурдність всіх отих "антисмердівських" теорій відірваних від народу теоретиків, перевищує їхню шкідливість. На щастя, Ноки вони стругали свої теорії і дубалиєсь в архівному традиціоналізмі, нація в своєму розвитку пройшла мимо них. І через те саме життя спихає їх з рахунку.

Тому ми ні з ким не дискутуємо, ми просто встановлюємо своє кредо іменем отих усих "смердів" і "гельотів".

Теорії примату "сліпих одиниць" ми протиставляємо теорію організованості мас. Бо боротьбу за державу ми мислимо тільки як героїчну боротьбу цілого народу і не сліпо, а розумно керованого його провідним авангардом.

Антисмердівську теорію ми навіть не спростовуємо, ми її ігноруємо, як теорію насамперед шкідливу. І тим більше шкідливу, до невтіху. Що таке східно-український "смерд" - узнав добре Гітлер, а ще більше знав Сталін.

Тезі, висуненій носіями тої теорії, про шкідливість прогресу для нас та про те, що треба, мовляв, "нарешті покінчити з теорією масового прогресу, масових ігор, спорту, кіно" і т.д. в ім'я "високої моральності та релігійності", - ми протиставляємо саме теорію масового прогресу, культурного виросту... Во Україні потрібні не високоморальні свинопаси, ченці і юродиви, - Україні потрібні висококваліфіковані інженери, техніки, агрономи, авіатори, полководці... Тисячі і десятки тисяч першокласних фахових кадрів для цілої господарки великої багатомільйонної передової держави.

Україна бо - така ішою ми її мислимо - це не хутір, а модерна, високого технічного рівня, найпередовіша держава в Європі.

Традиційній шаравароманії /як старого, так і нового гатунку/, отій сантиментально замріяній і задивленій в кашенківську давнину хуторянської Україні ми протиставляємо безтрадиційну, модерну Україну - високоіндустріальну, з її велетнями Донбасу і Криворіжжя - велетнями металургії і машинобудівництва, Україну першокласного сільського господарства, ідеальної мережі залізниць і автострад.

Україну високої культури і заможности, заступлену наймодернішою в світі армією й повітряною та морською флотом, придатною до оборони й наступу в другій половині 20-го сторіччя.

"Питомо українській" козакманії ми протиставляємо творчий патос питомо українського Донбасу. Так само як совітській середньвічній кріпаччині ми протиставляємо розкріпачення людини та повний її - як і цілого народу - розвиток, економічне й духовне відродження.

Романтизмові мрійників і воздыхателів за "рідною" вишнево-тирсяною романтикою ми протиставляємо романтику боротьби за наше нині, завтра і за майбутнє. Романтику українських мореплавців, конструкторів, зодчих, полководців, авіаторів.

Ми проти романтики лежнів, націонал дезертирів від сучасности в не-трі сивої давнини.

Ми за романтику героїв і одчайдухів, закоханих в майбутньому і в боротьбі за те майбутнє.

Ми за пробоеву романтику наступальної нації.

Ми за романтику пілотів, а не за романтику шуртів.

Ксенофобії, юдофобії і расизмові ми протиставляємо інший принцип в підході до людей. Термін "чужинець" ми викреслюємо по відношенню до всіх тих, хто йде пліч-о-пліч з українським народом в боротьбі за його незалежність, хто б вони не були з нац. походження. І навпаки, - в це поняття ми включаємо всіх тих що проти. Ворог для нас вимірюється не расовою приналежністю, а ступнем ворожости до нас і нашої ідеї. Тод в цю категорію можуть потрапити наші рідні запічні патріоти.

Абстрактній концепції боротьби "Добра з Хамом" ми протиставляємо

просту концепцію боротьби українського народу - боротьби угнослідченого "хама" - за свою свободу і незалежність, за свою державу.

Зневазі до нас - глибоку віру в себе.

Про всі інші протиставлення ще сказано.

Тисячі, десятки і сотні тисяч української трудової інтелігенції, як і весь український народ, особливо на Східній Україні, мають засвідчити всім - чужим і своїм - теоретикам, насмішки вони помилилися, зводячи нас до нижчої раси. І те буде засвідчене.

Наша кисть є біла. Так, біла, як у найбільших аристократів світу! Бо так Богу було угодно.

Кров же наша червона, червоніше ніж у всіх аристократів світу. В ній бо більше сили, більше сили, більше маршчой, нестримної волі до життя і до боротьби.

Кистька наша біла, а кров наша червона. А воля наша за д і з н а.

Саме тому в наших прагненні "бути" ми такі б у д е м.

2. Багато поламаано пер і погнуто паперових ментів в питанні "державности" чи "бездержавности" українського народу.

Ми не будемо особливо дискутувати над тим, що є власно аксіомою. А аксіомою є те, що український народ все таки є державний. Як з погляду міжнародного права, так і з погляду історичного.

Ніхто в світі не може заперечити факту існування УССР, як української держави /інша справа, яка та держава є з нашого погляду, але то окрема річ і про те нижче/, формально визнаної всіма державами світу, як рівноправний член федерації іменованої ССРСР.

Не ходять вони о суть тої держави, а ходять о правий бік справи.

Цей факт - держава УССР - повстав і існував не як писемний пропагандивний трюк Москви, а як вислід боротьби українського народу за свою личну долю, за соціальну і політичну незалежність, яка /боротьба/ з сину цілого комплексу причин на тм етапі виявилась в таку форму - в цю переходову форму держави.

УССР не свцовна виграна українським народом, але й не є цілковито програма. Це скорше є виграна по при всї жертви і нещастя співчизнені тою формою держави, ні, і не формою держави, а федерацією з Росією. Отже, об'єктивно, - УССР є доказом того, що український народ не можна було вте ані заперечити по залуєвські ані скинути з рахунку. Не можна було цього зробити тоді, а ще в більший мір не можна того зробити тепер.

Отже, УССР є реальним фактом як української так і вселюдської історії /позитивним чи негативним - то інша справа/, таким же реальним фактом, як свцокм, держава Хмельницького до підписання Переяславської угоди і після підписання. Заперечувати це одним махом, та це нам самим, є гупо і шкідливо.

А тепер:- інша справа у до тая держава/по спочатку була таки державою українського народу/ перетворилась і задо український народ боровся в ній і бореться тепер.

Український народ боровся в ній за вихід з федерації. Це-насамперед. А вдруге:- за зміну в ній соціально-політичного режиму. Н е р і д боровся в державі, і д е р ж а в а в федерації.

Тому, що тая держава, прийнявши ідеологію "рівноправного" свого "брата" /а точніше - спільну ідеологію намінену ітернаціональними воєвниками за комунізм, в тм числі і українськими/ і спільний соціально-політичний устрій, принцип, стала пізніше жертвою підступу і зради,

жертвою облудної імперіялістичної політики сусіда, реалізованої брехнею, скам'янілим терором і насильством.

Намагаючись розірвати федерацію, український народ потерпів тяжку поразку в безперервній і нерівній боротьбі з сильнішим "союзником".

Той "союзник" послугою, не гроблячи ніякими методами й засобами, зробив з України нещасною, потоптавши інтереси українського народу і наповнивши цю форму УСРС страшним змістом для українського народу, а для себе - наповнив її своїм "соціалістичним" змістом, своїм адміністративним апаратом і своїми людськими кадрами. У висліді з УСРС лишилася тільки форма держави наповнена чужим і ворожим змістом.

Так відразу в історії державних взаємин України з Росією український народ заплатив за федерацію річками крові і поневоленням.

Але УСРС існує далі - цій поширилась - яд держава /формально/ українського народу, як рівноправний член федерації "рівних", і, як такий, визнано об'єктом чужого світу. І ось в зв'язку з цим:

Виповідаючи війну чужій агресії, чужій соціально-політичній системі і колоніальній експансії, український народ вповідає її саме як державний народ, як держава УСРС, яка стремить геть з федерації до самої її незалежності й незалежності.

Це насамперед.

Не будучи емігранції стремить до самостійності і незалежності, а український державний народ стремить до самої її незалежності і суверенності, на підставі схваленої і ним же підписаної конституції. Він виявляє волю оту не записана у відповідному пункті цієї конституції.

А та як "союзник" не хоче цього допустити в своїх розконспірованих імперіялістичних інтересах, то український народ змушений був стати на шлях збройної боротьби. І тим шляхом іде до мети.

Стремлячи геть з облудної федерації, український народ стремить також до іншого соціально-політичного устрою в своїй державі, до іншої, диншої форми державності, зносячи ту, що після історичної перевірки виявилась непридатною, невідповідною, накиненою підступом а потім утримуваною терором.

Ось так.

І емігранція того народу - то є частина того народу, серед якої лиш тільки його представники, що опинилися по цей бік, уткнули не в іди народ, а в іди агресора, борючись в ім'я свого народу і не складаючи зброї.

Такі наші позиції в питанні "державності" чи "недержавності" українського народу.

Що з до постави перед світом - то ми ні до кого не апелюємо, за визнання того є український народ чи немає.

Натомість, як авангард того народу в широкому розумінні цього слова, як організатор і речник єдиного Народнього Фронту України, з тих позицій, які викладено, заявляємо:

Боротьба України за незалежність триває і триватиме доти, доки українська проблема не буде розв'язана позитивно в інтересах українського народу.

Доки ця проблема не буде розв'язана, - як і проблема низки інших, подібно до України покривджених націй, - доти в світі не буде справедливого й сталого миру.

В боротьбі за свою незалежність і свободу український народ об'єднується й об'єднуватиметься з усіма народами, що стоять в такому жє стані, прагнучи до створення єдиного революційного визвольного фронту всіх українських націй.

В цій боротьбі український народ є і буде застрільником і знаменоносцем.

В. Суржановим питанням /і нерозв'язаним/ у теоретиків українського "націоналізму", або, як його ще кваліфікують, "націонал-анархізму" та "націонал-провінціалізму" було питання репрезентації Української Держави, а точніше - питання "Хто правитиме".

Це саме питання було стриманим і в теоретиків українського монархізму.

Але тому, що ті й ті теоретики були провінційного масштабу, відірвані від всеукраїнського ґрунту та ще й обернені очима назад, вони не могли його розв'язати.

Одні вирішили, що правитиме "каста кращих людей", творячи в такий спосіб "касту вождарів" в протизагу "касти смердів".

Другі вирішили, що правитиме та ж "каста вождарів", але сконкретизували, що то буде за "каста", - то найперше "дворяна /шляхетська/ монархія", а з нею "рештки з московщеного спольщеного дворянства", без яких /решток/ держави, мовляв не може бути. Такий висновок у теоретиків обох типів - без "касти вождарів" України нема і не може бути. Ну-ну. Сучасний українець читає таї думас:- либонь ті теоретики з Марку почали.

Ця думка може й не приходила б в голову, коли б не одна думка, а саме:-

розбиваючись над питанням "хто правитиме" теоретики ті зовсім не думали і не хотіли думати над тим - хто з тую державу здобуватиме? І як здобуватиме? Хто мусить здобувати і як здобувати?

З нашого погляду це є більш важливе питання, ключеве питання для розв'язання першого.

Не хто буде правити і як буде правити? А хто буде здобувати і як буде здобувати?

Що ж до питання, хто правитиме, то в кожному разі не "каста з московщеного і спольщеного дворянства" і взагалі ніяка "каста".

Правитимуть в державі очевидно ті, хто її здобуватимуть. Вони і їхні діти.

Хто зможе здобути державу, той очевидно зможе й правити в ній, напевно. І мусить правити, особливо на початку. Отже, правитимуть ті, хто державу здобудуть, скріплені довірою народу і обрані ним на те. А разом з ними правитимуть ті, хто буде скріплений їхньою довірою і довірою народу.

Але - без ніякої "касти", тобто без передачі влади у спадок, чи в придане. Влада не маєток і в спадщину не переходить. Во батьки бувають великі, а діти навпаки. Прикладом Хмельницький і Хмельницький.

Отже, як з початку так і з виростом нації, з її всебічним розвитком правитимуть завжди ті найкращі з народу, що здібні будуть правити і що їх до того буде повноважено і уповноважено народом. Ті, яких народ зможе не тільки обирати, а й скидати. Не "каста" буде обирати та скидати, а народ.

Вони будуть аристократією народу? - так! Але не "каста". Аристократія народу, як ми її розуміємо, це верхівка народу нерозривно нерозривно з ним зв'язана, частка його - найосвіченіша, наймудріша, найліпша, - сини і дочки отих "смердів" та "гельотів" вивчені й вишколені в житті й в академіях - полководці, герої, вчені, професори, винахідники, адміністратори, маршали, політики і т.д.

А так як процес виросту з нижчого ступня до вищого є перманентний і так як шлях до верших науки та самоудосконалення не для кого не буде заважаний і не може бути заважаний, то ця аристократія завжди буде змінною величиною, безперервно поповнюючись, виростаючи з надр нації. А потенціалні сили українського народу такі великі, що відомі видати і генії, /як Шевченко/ і державних мужів /як Хмельницький/.

Ось так. Ми в це віримо. Ми це знаємо. Ми на те спираємось у супереч всяким "кастовим" теоріям та апологетиці "варягів".

Крім того, тільки за яких 20-років - і то в напівсвобідних умовах, при державі налятиві /так осмелилось назвати УССР/ український народ видав стільки державницьких кадрів, що коли б їх не вимордувала Москва /мобілізувавши, до речі, весь свій НКВДівський апарат; і то саме тому вимордувала, що то були високовартісні українські кадри, чим і були для Москви небезпечні/, - їх цілком вистарчило б щоб обсадити й успішно правити найпершою державою. Хто це знає, той з цим згоден.

Отже, ми віримо в сили свого народу. І державно-демократичний устрій який ми обстоюємо, спирається на достатні передумови і є єдино правильною і доцільною для сучасної України, і реальною формою. Для завтрешньої теж.

Однак ми не збираємось цю форму фетишизувати. Ні, ми проти гасла "держава для держави". Ми за гасло - "Держава для народу!". А значить Держава не є для нас надрядним чинником, ота держава як форма.

Для нас надрядним чинником є Д е р ж а в а як і д е я. Ця держава мусить стояти незмінна і не порушна.

Держава як форма, як апарат, може змінитись і зміняється чому вчить історія, без шкоди для держави як ідеї.

Спроектувати бо форму держави на тисячеліття - це по над людською волею. Так само як і повернути колесо історії назад і спробувати зробити рецидив з 16-17-го століття.

Отже, - сьогодні ми стремимо до такої форми, яка зумовлена цілою сумою причин, що таку форму уможливають і уможливають її закріплення. А яка форма прийде на зміну потім - нас це сьогодні менше всього турбує. Ми тільки віримо і знаємо, що яка б то форма не прийшла, - Держава як ідея стоятиме незмінною.

Ось наша постава в питанні держави.

4. Ті ж "теоретики" твердять, що збереження національних традицій - вирішує все. Безогляду яких, всіх "питомо українських традицій", що забезпечить "питомо українську" державу.

Ми стоїмо на трохи іншому становищі.

Ми обстоюємо збереження традицій, але лише тих які скріплюють державу і тих що помагають її ставити. Але на жаль ми мали більше традицій не як ставити державу, а як її завалювати. Ці "питомо-українські традиції" ми відкидаємо геть.

Ми за традиції - і то за духовні традиції - Шевченка, Хмельницького, Мазепи, Петлюри, - за всі героїчні українські традиції, але проти шараварно-вишнево-вишivano-козакоманських традицій. Ми не за форму, а за зміст, і то за героїчний зміст.

Прикладом - деякі теоретики "націоналізму" пропонують зробити організацію сучасної української держави в "питомо український" спосіб, а саме:

розбити всю українську територію на автономні козацтва - "слобідське" (авангардне козацтво), "дніпроморське", "волінське", "галицьке", "закарпатське" і т. д. і т. п. Це козацтва автономні і незалежні мають істи галузі, свої вареники і ходити з традиційними "оселедцями". А щоб правити цією Україною /козацькою українською, автентично/, вони мають вислати своїх старшину до Київля обрати з поміч себе гетьмана і радили Україною.

Ну, зрештою. Нормальну людину від того може "шлик трафити". Ну, а до чого ж автономні козацтва, скажемо, принести отой питомо-український фондас, всю тяжку й легку металургійну й тилу промисловість, ціле питомо українське робітництво, питомо українську інтелігенцію, тощо.

Чи може зрозуміти всеого того, кай йому абилю?

Ось таку традицієманію ми геть будувалимо.

От ми замислюємо Україну, вже сказано ранше. Ми за таку Україну. Зовсім, як бачите, "на традиційну". По де бисаємо шукати українських традицій для армії, або модерної військової фізкультури, або для модерної сучасної армії, або для тяжкої металургії, - для всеого того, чого ми не мали в історії, але без чого сучасна держава немислима і чого ми не можемо зрозуміти.

Порок і залізо, електрика і радіо, хемія і математика, металургія і авіація - зовсім не мають питомо українських традицій, проте ми їх не зрозуміємо в угоду блязним, як не зрозуміємо і не поступимося своїм місцем в Європі в угоду отому традиційному "моя хата з краю".

В той же час ми за традиції - громадськості, волелюбства, національної солідарності, хоробрости, жертвености, національної гордості тощо, - і за деякі нові звичаї нових традицій: - національної дисципліни керівників модерної держави, дисципліни труда, чіткої організації, відповідальности, с а м о т і й н о г о ч и н у б е з о р і є н т а - ц і я в а д я д ю, пробовности...

Інша справа щодо національного стилю.

Ми за національний стиль у всеому. Але за високий національний стиль а не за параварний. Во в параварі модерну Україну не втиснемо. Скажемо так: не уявляти галюста в шароварах, або пикота, або параварюста.

Ми подяємо вульгарні приклади, бо виступаємо проти вульгарної традицієманії.

Ми за найбільше українську Україну, таку, як було подано, а не за давню, таку як де хто в запліску собі "будує": - з запорізькою січчу, чайками та байдяками на морі, "шабляками", "оселедцями" тощо.

Ми будяємо всі пам'ятки нашої історії, але дивляємо їх і аналах історії, всеому отий час. Ми живемо вперед а не назад. Ми стоїмо очима вперед і романтику бачим ідути в майбутнє, а не в минуле.

І сили мобілізуємо до боротьби за те майбутнє, за нову Україну.

5. І нарешті таке засадниче питання:

Сьогодні, в цім перекомовім моменті, багато говорять і думают над питанням об'єднання сил, над питанням консолідації чи "солідаризації". Тільки вагаються, що вибрати, чи об'єднання "збанкрутованих" груп, чи творення "насти лучших людей" покликаних правити державою.

Ми стоїмо на таких засадах:

Насамперед, - не думати без кінця тут треба, а треба діяти і то саме по лінії об'єднання і ідейної мобілізації до ч и н у об'єднанням фронтом усіх політичних сил на Україні - не окремих груп і окремих "лучших людей покликаних правити", - а всіх політичних, до боротьби готових, державницько мислящих сил, незалежно від того, де вони стояли

вчора і чи збанкрутували вони, чи ні. Збанкрутованість - далекі - не є смерть, а лише протверезіння. Тому ніяка збанкрутованість не одбірає і не мусить одбірати права в активних, дієздатних одиниць стати до організованого чину, до спільного фронту за не збанкрутовану ідею.

Наприклад - збанкрутований комуніст Хвильовий зовсім не пропав для українського народу - а навпаки - зробився незбанкрутованим українським націоналістом, вписавши цілу сторінку в історію українських державницьких змагань і сирпівши її своєю кров'ю.

І так було і є не мало і то з рідних збанкрутованих груп.

Нам іде про таких. Нам іде про як найбільше активу, це для того щоб "правити" в державі колись, а щоб боротися неї тепер.

Нам іде про залученні всього, що є чесного і дієздатного на Україні для боротьби за Українську Державу, а далі - за її фудбухову.

Нам іде про об'єднання всього дієздатного навколо одної - і єдиної для - всіх державницької ідеї, незалежно від того, за чим вони особисто визнають примат - "за духом", чи за "матерією", - аби вони найперше визнавали примат себе і свого народу.

Про об'єднання отого авангарду, що під державницькими прапорами вирішував би не проблеми філософії та метафізики, а проблему держави, як форми буття нації і свого буття в ній.

Вірність державницькій ідеї є достатнім аргументом, щоб скинути рахунок з рахунку, і щоб стояти поруч в боротьбі за спільну національну справу і вчорашнім ідеалістам і матеріалістам, прихильникам Канта і прихильникам Спінози.

Українська справа потребує людей вірних державі і нації, людей сміливих, дерзких, людей здатних до чину а не до молитов, тих що зможуть українську справу з вогню вирятувати зброєю і розумом а не філософським надилом.

Це і буде "каста лучих людей". А якими шляхами вони йшли вчора до "банкрутства" - те нам байдуже, хочби вони навіть боролися проти нас збройно до того заким не збанкрутували і не стали по нашому боці - по боці свого народу - душею і тілом, як став у свій час Хвильовий.

6. Ми не боремось за жадну філософську концепцію чи систему. Ми боремось за державу.

Ми боремось за право нації мати "свою хату", щоб потім, в числі іншого, творити в ній і свою філософську світоглядovu систему чи концепцію.

Кожна світоглядова система чи концепція кожного народу твориться не в спосіб механічного щеплення її фельдшерами від інтернаціональної філософії і не в спосіб монтажу її з понасмикуваних чужих цитат /соломи з чужої стріхи/ одиницями, що стоять по за часом і просторінню. Ні.

Вона є вислідом розвитку, творчого напруження цілої організованої спільноти в усіх ділянках, - матеріальній, культурній, і інтелектуальній, - в боротьбі за своє самоствердження в часі і просторіні. І не одиниць, а цілої спільноти, нації, об'єднаної в своїй формі /державі/.

В цій боротьбі за своє національне /державне/ існування у взаєминах з цілим світом, під тиском суми найрізноманітніших чинників, що їм нація протистоїть, зберігаючи і одстоюючи себе, при співдії усіх розгалюваних /що тільки можливо в своїй державі/ творчих і потенціальних сил витворюється та чи та філософська світоглядова система сформульована і оформлена виданими нацією геніями.

В ім'я цього ми обстоюємо єдність сьогодні і резигнацію з своїх "приватних" світоглядвих амбіцій, ще не можуть мати вирішального позитивного значіння, лиш призводять до хаосу і саможертви.

Виршення бо питання української державности сьогодні лежить не в сфері філософії, а в сфері політики. Тому -

Ми проти самоїдства і дрібного, кустарного політиканства.

Ми за справжню, тверезу, пробову українську політику, гідну великого, хоч і кругом оббріханого та ворогами розсвареного українського народу.

Ми за його об'єднання, і насамперед за об'єднання його авангарду.

Ми за авангард, озброєний волею, умінням і тактом і спаяний залізною дисципліною, що довів би український народ до належного завершення чверть - вікової, перманентної його боротьби - до української Незалежної Суверенної Держави.